

Cremades Cortiella, Elga

Antecedents

In: Cremades Cortiella, Elga. *L'estructura argumental dels noms en català*.
Primera edició Brno: Filozofická fakulta, Masarykova univerzita, 2017, pp.
15-40

ISBN 978-80-210-8669-2; ISBN 978-80-210-8670-8 (online : pdf)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/137104>

Access Date: 16. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

3 ANTECEDENTS

3.1 Introducció

L'anàlisi dels complements nominals com a complements jerarquitats (i, concretament, la consideració que alguns noms poden tenir complements argumentals) ha estat una qüestió molt debatuda en sintaxi des de la dècada dels anys setanta del segle xx, sobretot en relació amb l'estudi de l'eventualitat en el domini nominal. L'any 1970, Noam Chomsky va publicar un article titulat «Remarks on Nominalization», en què plantejava un seguit de qüestions clau al voltant de les propietats de la nominalitzacions (especialment les nominalitzacions deverbals) i obria la porta al debat sobre un dels problemes centrals en la discussió sobre els noms eventuals, que és el caràcter argumental (o no) dels sintagmes que els complementen.

Aquest assumpte s'ha estudiat en diverses llengües i des de diferents enfocaments, que s'exposen als capítols 3 i 4. Al capítol 3 analitzem els diferents tractaments que hi ha donat la sintaxi teòrica. Partim dels plantejaments de Chomsky (1970), que és el primer que va estudiar aquest tema, i exposem les reflexions que diversos autors han fet sobre l'estructura argumental dels noms o les qüestions que s'hi relacionen. Explicarem les idees de Williams (1981), l'enfocament lexicalista de Grimshaw (1990), la perspectiva sintactista de Hazout (1995), Van Hout & Roeper (1997), Borer (2014), Picallo (1991, 1999), Giorgi & Longobardi (1991) i Alexiadou (2001), i les reflexions Resnik (2010), de Peris & Taulé (2009) i de Bosque i Gutiérrez-Rexach (2009). D'altra banda, al capítol 4 exposarem els estudis duts a terme en l'àmbit de la complementació nominal des de la tradició descriptiva catalana, de la qual tindrem en compte, sobretot, els treballs de Bonet & Solà, les reflexions de Gràcia (1995) sobre l'herència argumental i la

panoràmica descriptiva de Badia —a la qual ja hem fet referència a la introducció. A més, observarem el tractament de la complementació nominal de diverses gramàtiques catalanes dels segles XIX i XX (fins a Fabra). Tot plegat ens ha d'ajudar a bastir la teoria a partir de la qual desenvoluparem la recerca.

3.2 Primers estudis des d'un enfocament generativista

3.2.1 Chomsky (1970)

A l'article «Remarks on Nominalization» (1970), Chomsky analitza les propietats de les nominalitzacions i proposa distingir el lexicó del component categorial de la base. Considera que les arrels, tot i disposar de trets subcategoritzadors, són inespecificades categorialment al lexicó (i que és, doncs, a la gramàtica on adquireixen els trets categoritzadors), de manera que posa de manifest que les categories predicatives (com els verbs, els noms i els adjectius) comparteixen propietats argumentals, en la mesura que és l'arrel —i no la categoria sintàctica— la que selecciona els arguments de cada peça lèxica (Chomsky 1970: 190).

Chomsky anomena aquesta perspectiva la *hipòtesi lexicalista*, ja que considera que la determinació de les propietats semàntiques i sintàctiques de les paraules té lloc al component lèxic. Ho podem observar clarament gràcies a l'exemple mitjançant el qual Chomsky explica per què, en anglès, l'adjectiu *eager* permet formar l'oració *John is eager (for us) to please* i el sintagma *John's eagerness (for us) to please*, mentre que un adjectiu com *easy*, que també pot aparèixer en l'oració *John is easy to please* no permet formar el sintagma nominal **John's easiness to please*. Chomsky considera que aquest fenomen es deu, precisament, a les propietats sintàctiques d'ambdues entrades en el lexicó: *eager* presenta un tret de subcategorització que li permet estar acompanyat d'un complement oracional, però *easy* no ho fa.

La idea que les propietats seleccionals dels elements lèxics es troba al lexicó és el que ha servit de base per als anomenats *enfocaments lexicalistes* de la gramàtica, si bé, com demostra Marantz (1997), en realitat Chomsky aporta més proves per als posicionaments sintactistes (en la mesura que les nominalitzacions es construeixen en la gramàtica) que no pas per als lexicalistes: «I believe Chomsky's argument from nominalizations to be a knock-out blow against the generative lexicon» (Marantz, 1997: 221).

En qualsevol cas, l'autor planteja la possibilitat d'analitzar paral·lelament l'estructura argumental de paraules de diferents categories sintàctiques. Ho il·lustra ell mateix amb els exemples següents:

Per a aquest autor, el terme *estructura argumental* designa simplement el llistat d'arguments que pot tenir un element lèxic, que fa correspondre als papers temàtics o relacions temàtiques que va establir Gruber (1976): *actor*, *tema*, *destinació*, *origen*. Per a Williams (1981: 82), doncs, no hi ha cap relació jeràrquica entre els elements que configuren la llista de papers temàtics: l'estructura argumental és, segons aquest autor, una llista desordenada d'arguments («unordered list of arguments») amb només un element estructurador, que és la distinció entre els arguments interns i els externs.

A partir d'aquí, considera que, quan es produeix la nominalització d'un verb o d'un adjectiu, l'argument extern d'aquest verb o d'aquest adjectiu es converteix en argument intern del nom, que es pot realitzar com a agent (introduït per *by*) o com a tema (introduït per *of*). Ara bé, si en l'estructura del sintagma nominal que té la nominalització com a nucli ja hi ha un tema (és a dir, si el nom deriva d'un verb transitiu i se'n realitza el tema), l'argument només es pot realitzar com a agent, cosa que justificaria, per exemple, la impossibilitat que en anglès apareguin dos arguments nominals introduïts per *of* del mateix nivell semanticosintàctic.

Tanmateix, com veurem al llarg del treball, el fet de considerar que els arguments nominals sempre són interns és problemàtic, ja que impedeix donar compte de les propietats que discriminen els diferents tipus d'arguments que exigeix un nom eventual, propietats que només tenen sentit si assumim una jerarquització d'aquests arguments.

3.3 Enfocament lexicalista: Grimshaw (1990)

Grimshaw (1990) repren l'idea de Chomsky que l'estructura argumental és part de l'entrada lèxica d'una paraula, ja que defineix aquest concepte com la representació lèxica d'informació gramatical sobre un predicat (Grimshaw, 1990: 1).

Segons l'autora, aquesta informació està jerarquitzada en funció de les relacions de prominència que s'estableixen entre els arguments. Grimshaw, doncs, com molts altres autors —i a diferència de Williams (1981)— assumeix que hi ha una jerarquia en els papers temàtics que realitzen els arguments d'una peça lèxica, i que l'estructura argumental representa aquesta jerarquia. Per justificar-ho, l'autora considera que cal partir de quatre assumpcions bàsiques, que són, de fet, les que guien tota la seva teoria sobre l'estructura argumental (Grimshaw, 1990: 4):

1. L'estructura argumental és una representació estructurada que estableix les relacions de prominència entre els arguments, determinades per les propietats temàtiques del predicat.

2. L'organització interna de l'estructura argumental deriva de la jerarquia temàtica següent: (agent (experimentador (meta/font/lloc (tema))).
3. El concepte d'argument extern es pot explicar en termes de prominència dins de l'estructura argumental, atès que l'argument extern és l'argument més prominent en dues dimensions: temàtica i aspectual.
4. Cal distingir entre arguments gramaticals i representacions semàntiques.

En aquest marc, Grimshaw analitza detalladament les propietats de les nominalitzacions, i fa un seguit d'aportacions fonamentals per a qualsevol estudi sobre l'estructura argumental dels noms.

Observa que no tots els substantius admeten estructura argumental i proposa un conjunt de proves que demostren que només els noms eventuals presenten característiques que permeten assimilar-los als verbs i que, per tant, fan possible que seleccionin arguments. Així, l'autora s'adona que els noms eventuals, a diferència dels resultatius, es poden combinar amb adjectius aspectuals com *freqüent* o *constant* i amb modificadors temporals com *en una hora* o *durant X temps*, admeten possessius com a arguments externs, són compatibles amb agents realitzats com a sintagmes preposicionals encapçalats per la preposició *by* —que equivaldria al complement agent d'una oració passiva—, només admeten l'article definit, no poden pluralitzar, no poden aparèixer en construccions predicatives ni equatives amb el verb *ser* i poden controlar clàusules d'infinitiu.

Ara bé, que els noms eventuals es puguin assimilar als verbs no exclou la possibilitat que se'n distingeixin en alguns aspectes. En aquest sentit, Grimshaw constata —com de fet ja havia remarcat Stowell (1981)— que els noms (eventuals o no), a diferència dels verbs, no poden assignar cas (o que, si més no, no poden fer-ho directament, tal com ho fan els verbs).

A més, aparentment els complements nominals no són mai (o gairebé mai) obligatoris. Aquest fenomen viola, en la teoria de l'autora, una de les propietats bàsiques que hauria de tenir qualsevol modificador d'un nucli per poder ser considerat argument, que és l'obligatorietat (ja que, segons el que explica, només els complements obligatoris poden ser considerats argumentals).⁶

Grimshaw resol aquesta suposada contradicció amb la hipòtesi que només els complements obligatoris són veritables complements argumentals dels noms, i que, per tant, la doble possibilitat en la realització dels arguments nominals es deu al fet que només alguns noms tenen estructura argumental. Per aquest motiu, proposa una divisió tripartida de les nominalitzacions: els noms d'eventuali-

6 Reprendrem aquesta qüestió més endavant. De moment, fixem-nos en què diu Grimshaw (1990: 49): «If the a-structure of a nominal has exactly the same status as that of a verb, it must be satisfied. The prediction is, then, that complements to complex event nominals will be obligatory.»

tat complexa (que contenen dues subeventualitats), els noms d'eventualitat simple (que serien eventuals però només contenen una eventualitat) i els noms de resultat.

D'aquestes tres classes, només els noms d'eventualitat complexa demanen obligatòriament complements i, per tant, són els únics que, segons l'autora, tenen una veritable estructura argumental (Grimshaw 1990: 45).

De tota manera, Grimshaw també caracteritza els complements dels noms que no presenten estructura argumental, i conclou que hi ha dos tipus de complements, que distingeixen els noms resultatius dels noms d'eventualitat simple. Els sintagmes que acompanyen les nominalitzacions resultatives són, per a Grimshaw, modificadors (*modifiers*), que no estan lligats a l'estructura lexicocconceptual del nom (*lcs*) i que es relacionen amb el substantiu mitjançant la predicació. En canvi, els sintagmes que complementen els noms d'eventualitat simple són els *complements*, que estan relacionats amb l'estructura lexicocconceptual del nom però sense que el nom tingui estructura argumental. Ho exemplifica amb el contrast entre *John's murder* i *John's dog*:

The essential difference can be seen if we contrast examples like *John's murder* with examples like *John's dog*. In *John's murder* the possessive is connected to the lexical meaning of the head —this is what gives the NP its passive flavor. In *John's dog*, on the other hand, the possessive is a simple modifier. Here it is not related to the lcs; it is not in any way part of the lexical meaning of *dog* that it can have a possessor (Grimshaw, 1990: 91–92).

Els plantejaments de Grimshaw han estat molt discutits (Picallo 1990, Resnik 2010, etc.), tant pel que fa a la metodologia com als criteris emprats per determinar si un nom té estructura argumental o no. De tota manera, sembla innegable que aquesta autora introdueix una de les qüestions més debatudes a l'hora de determinar les característiques i l'estructura dels noms que admeten arguments, i és la presència —o no— d'una estructura eventual (lligada a l'aspecte i a uns requeriments temàtics determinats).

3.4 Enfocament sintactista (I): SV intern

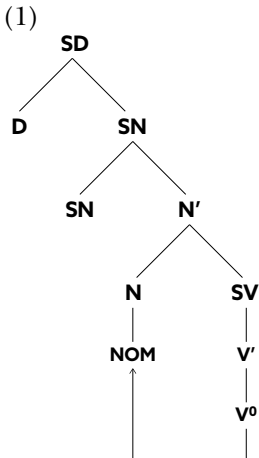
3.4.1 Hazout (1995)

Des d'una perspectiva no lexicalista, Ilan Hazout assumeix que les nominalitzacions eventuals presenten una base verbal, de manera que la presència d'estructura argumental d'aquest tipus de noms es pot explicar precisament per l'herència de l'estructura argumental del verb del qual parteixen.

Hazout ofereix, a l'article «Action Nominalizations and the Lexicalist Hypothesis», una explicació de l'existència de propietats verbals i nominals en les nominalitzacions d'acció en hebreu modern i àrab estàndard. Hazout observa que les nominalitzacions d'acció presenten, alhora, característiques que són pròpies dels verbs i dels sintagmes verbals i característiques típiques dels noms i dels sintagmes nominals. Per exemple, a diferència del que succeeix amb l'anglès o qualsevol llengua romànica, algunes nominalitzacions eventuais poden assignar acusatiu tant en àrab com en hebreu.

Alhora, però, aquestes nominalitzacions presenten propietats nominals: el nucli nominal rep cas segons la funció sintàctica que desenvolupi dins de l'oració, els noms admeten adjectius com a modificadors, etc.

Per explicar les propietats verbonominals dels noms deverbals d'acció, l'autor considera que els sintagmes nominals en qüestió contenen SV que complementa un nucli nominal abstracte NOM. Simplificat, és el que il·lustrem a (1):

Per tant, Hazout concep que el nucli de les nominalitzacions el constitueix un morfema lligat (NOM), que actua com a subcategoritzador d'un SV (que té, com a nucli, un verb). La formació del nom deverbal, doncs, es produeix per un desplaçament —en la sintaxi— del nucli verbal cap a NOM, i és en aquest moviment que el nom hereta els complements verbals (i que, per tant, legitima la presència del cas acusatiu i dels adverbis com a complements de les nominalitzacions de les llengües semítiques).

És a dir, Hazout postula que el moviment del verb a un nucli NOM és el que permet al nom *heretar* l'estructura argumental del verb i és per això que, com explica, les nominalitzacions de doble objecte admeten els mateixos arguments que els verbs corresponents i les mateixes alternances.

3.4.2 Van Hout & Roeper (1997)

En una línia similar a la de Hazout (1995), Van Hout & Roeper, a l'article «Events and Aspectual Structure in Derivational Morphology» analitzen l'estructura interna de les nominalitzacions en anglès i postulen, com Hazout (1995), que algunes d'aquestes nominalitzacions contenen un SV intern i que, per tant, l'estructura argumental dels noms depèn de l'SV que es pot localitzar en la complementació nominal. Són partidaris, però, de la idea que els diferents afixos actuen de subcategoritzadors en diferents contextos morfosintàctics i amb diferents implicacions semàntiques: per tant, estenen la teoria de l'estructura eventual de la sintaxi a la morfologia. Es basen en el contrast que podem observar entre aquestes dues oracions, que hem extret de Van Hout & Roeper (1997: 1):

- (2) a. The lawn-mower just walked in.
b. The mower of the lawn just walked in.

En el primer cas, *lawn-mower* pot tenir una lectura d'agent com d'instrument (*tallagespa*) mentre que en el segon, *mower of the lawn* només té una interpretació, que és agentiva. Aquest contrast fa que els autors plantegin tres hipòtesis bàsiques:

1. Les nominalitzacions contenen un SV i totes les projeccions funcionals que l'encapçalen: un sintagma temps (ST), un sintagma aspecte (SAsp) i un sintagma veu-eventualitat (S_{Ve}u-Ev).⁷
2. Els trets aspectuals, com la telicitat, han de ser comprovats mitjançant el moviment de l'objecte.
3. El moviment de l'objecte ha de produir-se en el marc de la morfologia derivativa, cosa que implica que els afixos derivatius han de projectar ST, SAsp, S_{Ve}u-Ev i un SV que demani moviment.

Així, un cas com el de (2b), en què hi ha una nominalització eventual, el sufix *-er* (que al cap i a la fi correspondria al nucli nominal d'SN) està complementat per un SV i totes les projeccions funcionals a què hem fet referència. En canvi, (2a), en què hi ha un nom compost que no es pot considerar eventual, implica

⁷ S_{Ve}u-Event correspondria al que Chomsky inclou dins d'S_v o el que altres autors, com Kratzer, consideren, simplement, S_{Ve}u: «We take our Voice-Event phrase to be a version of Kratzer's (1994) proposal for a Voice phrase, or Chomsky's (1995) proposal that a small *v* introduces transitivity. However, we wish to point out that, unlike Kratzer, we include the Voice-Event node in nominalizations and, unlike Chomsky, we believe that the small *v* has a licensing function for the traditional voice differentiations, that is, active, passive, and middle» (Van Hout & Roeper, 1997: 2).

una operació d'incorporació que impedeix el moviment de l'objecte i el procés de comprovació de trets eventuals.

A més de la teoria morfològica de l'SV dins de les nominalitzacions (*VP-within-Nominalizations theory of morphology*), Van Hout & Roeper, incorporen, en l'anàlisi de les nominalitzacions, una teoria de Comprovació de Trets Eventuals (*Event Feature Checking*), que alhora permet explicar com funciona la incorporació en els noms no eventuals.

D'entrada, postulen que les diferents propietats dels esdeveniments es poden localitzar en diferents nusos de la nominalització: així, ST és el nus que atorga l'eventualitat; SAsp permet comprovar la telicitat (i crea una posició sintàctica per a l'objecte), i SVeU-Ev és el nus que crea una posició per a l'agent de l'esdeveniment.

En definitiva, aquests nusos són els que projecten els arguments de les nominalitzacions, aporten l'eventualitat al nom i legitimen modificadors eventuals.

A partir d'aquesta base i de la constatació que hi ha tots aquests nusos subjacents en les nominalitzacions, s'adonen que només alguns afixos permeten formar noms amb estructura eventual (i, per tant, capaços d'heretar arguments). En el cas de l'anglès, per exemple, afixos com *-ee* bloquegen que es projectin els arguments verbals en l'estructura interna del sintagma del nom que formen, mentre que *-tion*, *-ing* o *-y* poden aparèixer amb arguments o fins i tot amb adjunts típicament verbals, ja que aquestes darreres dominen un nus funcional ple, mentre que les primeres contenen un SV (sense les projeccions funcionals). Ho mostrem a (3) i (4) (Van Hout & Roeper, 1997: 3):

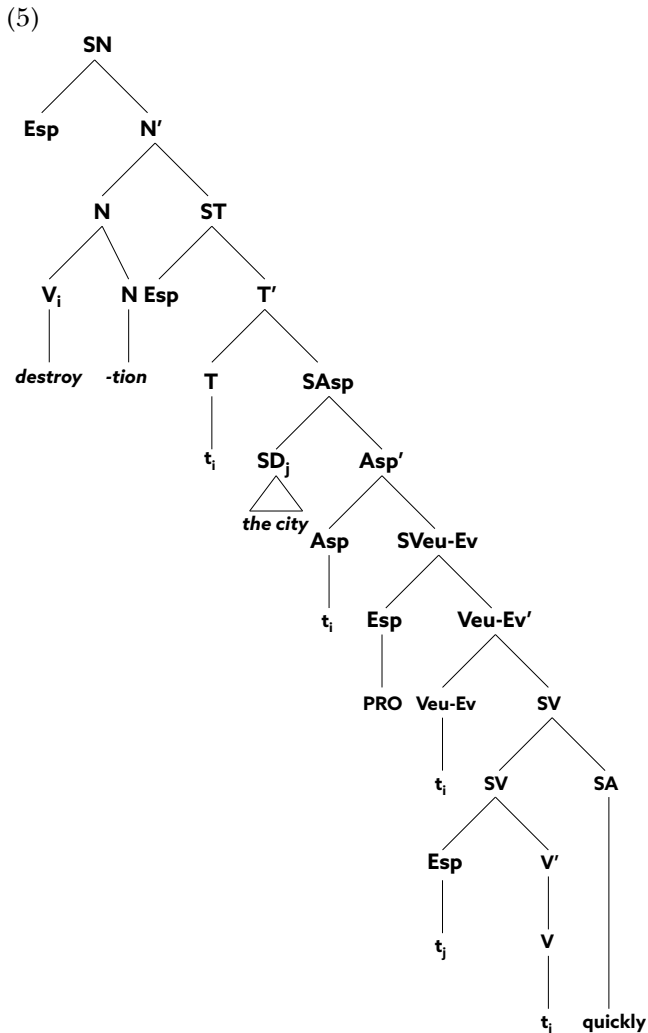
- (3) a. *an advisee to finish his paper
 b. *an employee by Mary
 c. *a trainee with great effort
- (4) a. the consumption of drugs by college students to go asleep
 b. the discovery of a new product to enrich our society
 c. the mowing of the lawn with an old-fashioned mower in an hour

I, de la mateixa manera que podem distingir els afixos com *-ee* i *-tion* perquè només aquest últim conté una estructura funcional plena, la diferència entre els compostos i les nominalitzacions és que les nominalitzacions també contenen una estructura funcional plena i els compostos es generen sense projeccions funcionals per sobre d'SV (un sintagma verbal que tampoc conté tota l'estructura funcional).

En definitiva, Van Hout & Roeper postulen que hi ha un SV subjacent en les nominalitzacions i que, en alguns casos (com el dels noms deverbals formats amb els sufixos *-tion* o *-ing*), aquest SV comporta una estructura funcional plena (amb

3 Antecedents

totes les projeccions funcionals: ST, SAsp i SVeU-Ev). A continuació reproduïm l'estructura que assumeixen Van Hout & Roeper (1997: 7) per a una nominalització eventual com *the destruction of the city quickly*:

3.4.3 Borer (2014)

De la mateixa manera que Hazout i Van Hout & Roeper, Hagit Borer assumeix que en l'estructura interna de les nominalitzacions eventuais hi ha un sintagma verbal amb totes les projeccions funcionals corresponents, cosa que permet expli-

car, en opinió seva, els diferents enigmes que sorgeixen de la comparació entre les nominalitzacions eventuals i les resultatives.

A «Derived Nominals and the Domain of Content» (2014), l'autora parteix de la distinció entre les nominalitzacions deverbals amb estructura argumental i interpretació eventual (que anomena *argument-structure nominals*) i les nominalitzacions deverbals resultatives (*R-nominals*), que, tot i que poden ser idèntiques formalment, no tenen propietats eventuals.

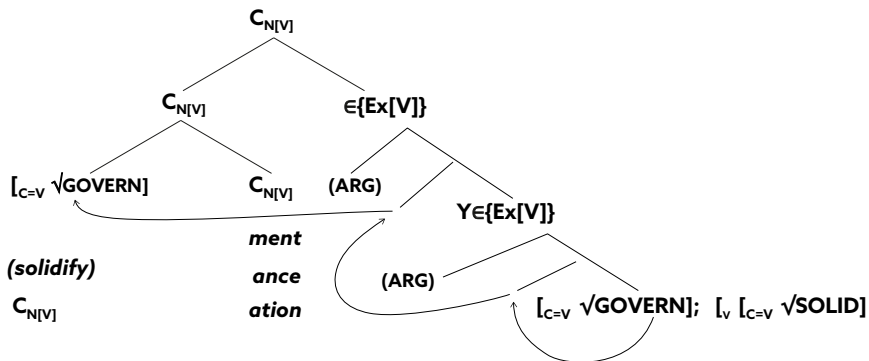
Borer justifica la distinció per la idea que les nominalitzacions eventuals sempre són composicionals (és a dir, amb un significat deduïble del significat de les seves parts), mentre que en canvi les nominalitzacions resultatives poden no ser-ho, cosa que mostrem a (6) amb exemples extrets de l'autora mateixa (la primera oració sempre conté una nominalització eventual i la segona una de resultativa):

(6)	a. the transformation was incomplete	
	→ the change was incomplete	(transform+ation)
	→ the grammatical operation was incomplete	(transformation)
	b. Corporate government (=governance) is a tricky affair	(govern+ment)
	The government resigned.	(government)
	c. The (poetry) reading started at 9.00pm.	(read+ing)
	That reading was discredited a long time ago.	(reading)

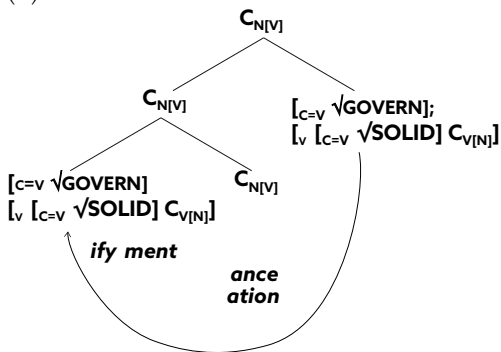
Aquesta constatació fa que l'autora es demani per què les nominalitzacions eventuals (sobretot les nominalitzacions fonològicament fidels al primitiu) sempre presenten un verb independent incrustat en la seva estructura interna, mentre que les nominalitzacions resultatives no necessàriament ho fan.

Per a Borer l'estructura argumental dels noms eventuals es deu a la presència d'un SV ple, que, en el marc del model XS (*eXoSkeleton Model*, Borer 2005), és una projecció ampliada de V en l'estructura interna del nom. És, llavors, el sintagma verbal el que assigna els rols temàtics als arguments (i no pas el nom derivat pròpiament dit). Ho podem veure en dos exemples que ofereix l'autora (2014: 83–84) i que reproduïm a continuació (el primer correspon a una nominalització eventual i el segon a una nominalització resultativa):

(7)

(8)

Aquests esquemes mostren la incorporació de les arrels als functors, i el procés de formació de les nominalitzacions eventuales i resultatives. Aquestes nominalitzacions, però, s’han d’associar a un contingut semàntic (*Content*). Com ja hem comentat, Borer assumeix que ni els functors ni les arrels tenen contingut: els primers tenen funcions gramaticals, i els segons són índexs fonològics purs. I és que, segons explica, a més del vocabulari (amb les arrels i els functors), disposem d’una *enciclopèdia* formada per unitats de contingut indivisibles i l’estructura gramatical no depèn, en cap moment, de les propietats d’aquesta enciclopèdia.

Tot plegat permet, doncs, per a Borer, explicar per què les nominalitzacions eventuales, a diferència de les resultatives, admeten estructura argumental: no són els noms els que directament admeten arguments, sinó les projeccions funcionals del verb que s’hi incrusten, que són els nusos en què situem els diferents complements verbals.

3.5 Enfocament sintactista (II): altres propostes

3.5.1 Picallo (1991, 1999)⁸

Picallo, a «Nominals and Nominalizations in Catalan» (1991) i «La estructura del sintagma nominal: las nominalizaciones y otros sustantivos con complementos argumentales» (1999) estudia detingudament les construccions encapçalades per nominalitzacions (és a dir, per noms derivats), així com el procés de formació d'aquestes nominalitzacions.

Partint de la hipòtesi de Chomsky (1970) segons la qual les propietats de l'estructura temàtica dels noms equivalen a les dels verbs, i que les unitats lèxiques relacionades temàticament són arrels sense especificació categorial (*category-neutral stems*) amb una graella temàtica, aquesta autora explica paral·lelismes d'alguns noms amb els verbs tant pel que fa l'estructura de les seves projeccions com en les propietats temàtiques i lèxiques.⁹

Per fer-ho, recorre a la teoria de Stowell (1981), Williams (1981) i Belletti & Rizzi (1988, *apud* Picallo 1991), segons la qual el lexicó té dos components: d'una banda, les representacions lèxiques, i, de l'altra, un conjunt de regles que regulen la configuració d'aquestes representacions en la sintaxi (Picallo, 1991: 285).

L'autora es basa en la idea que cada entrada lèxica conté una estructura temàtica, és a dir, un conjunt de rols estructurats jeràrquicament que es realitzen en posicions argumentals tant en l'àmbit verbal com en el nominal.

Així, malgrat que no es pot deixar de banda que hi ha diferències entre la realització dels complements nominals i dels verbals (Picallo, 1991: 285), la distinció entre els papers temàtics lligats o no lligats és igual en els noms i en els verbs. Això fa possible afirmar que la distinció dels verbs en transitius, intransitius o ergatius és aplicable als noms (1991: 286).

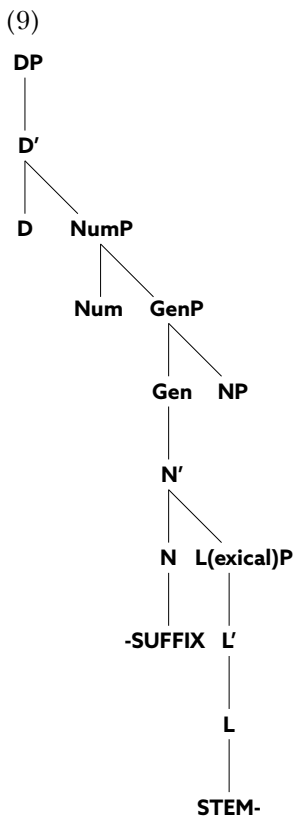
Els paral·lelismes entre l'estructura de les construccions encapçalades per una nominalització i l'estructura de les oracions, però, no és vàlida per a tots els noms, i per això és important aclarir la distinció entre els noms de procés (eventuals) i noms resultatius. Tot i que considera que hi ha sufixos nominalitzadors que només admeten una lectura (ja sigui eventual, ja sigui resultativa), Picallo —com

8 Tot i que aquesta autora fa una proposta a cavall entre les perspectives sintactistes i les perspectives lexicalistes (postula que la formació dels noms resultatius té lloc en el lèxic), hem considerat convenient incloure les seves propostes en aquest apartat perquè precisament defensa la formació sintàctica dels noms eventuals (que són els que en principi admeten arguments i que, per tant, ens interessen en aquest treball).

9 «Our proposal accounts for the word order internal to the nominal and maintains the hypothesis that nominals are structurally parallel to sentential structures. / The parallelism is not only structural. The rest of the paper is devoted to provide arguments in favor of the hypothesis that nouns are like verbs with respect to thematic and lexical properties» (Picallo, 1991: 284).

Chomsky (1970) o Grimshaw (1990)— empra alguns diagnòstics que permeten distingir les dues lectures.¹⁰

En aquest sentit, Picallo proposa que els noms de procés sempre són passius, i ho explica a partir de les propietats del morfema nominalitzador dels noms deverbals, que pot ser analitzat com a derivatiu o com a flexiu. Si el sufix nominalitzador s'analitza com un morfema flexiu, l'SD s'interpreta com a eventual. En aquest cas, el sufix encapçala una projecció funcional, i l'arrel categorialment neutra (L⁰) del lèxic es converteix en nom en el component sintàctic (es tracta d'una *nominalització sintàctica*) (Picallo, 1991: 298):

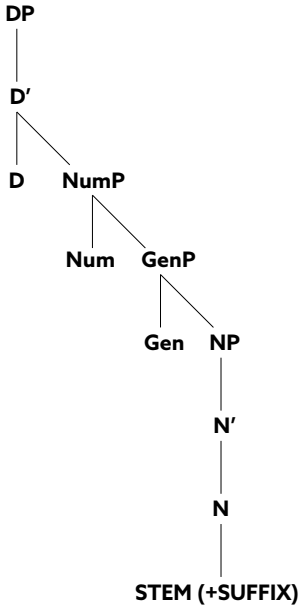

10 Picallo (1991: 290) ofereix, llavors, un parell d'exemples en què, segons explica, el morfema de nominalització ja permet marcar la diferència en la interpretació. Així, en casos com (a), diu, el nom sempre és de procés, i en els casos (b), sempre és de resultat (són els exemples 23 i 24 de Picallo):

- (1) a. La descoberta del bacil de la tuberculosi (es va produir en 1882).
b. El descobriment del bacil de la tuberculosi (ha estat útil a la humanitat).
- (2) a. La crema de convents va ocórrer durant la Setmana Tràgica.
b. La cremada d'encenalls sempre fa bona olor.

En canvi, si el sufix nominalitzador s'interpreta com a derivatiu, obtenim noms de resultat. Si el sufix és un morfema derivatiu, parlem de *nominalització lèxica*, i el procés de sufixació es produeix a l'«estructura profunda» (Picallo, 1991: 299):

(10)

Aquest esquema també l'aplica a les nominalitzacions d'agent o d'instrument (amb els sufixos *-aire*, *-er*, *-or*) i als noms no deverbals (que entrarien en aquesta estructura sense cap afix).

La identificació entre eventualitat i passivitat fa que Picallo consideri que els noms intransitius —o relacionats morfològicament amb verbs intransitius—, que no admeten la passiva (és a dir, no admeten un agent introduït per *per part de*) són sempre resultatius. En paraules de l'autora:

Nosaltres no acabem d'estar d'acord amb tots els exemples, i és que no veiem per què no seria gramatical, per exemple, l'oració *El descobriment del bacil de la tuberculosi es va produir el 1882* o *La cremada d'encenalls va durar molt poca estona*. En aquests casos, doncs, sembla que no és el morfema el que permet distingir la interpretació eventual de la resultativa, sinó, simplement, el context en què Picallo situa cada nom. De fet, més endavant Picallo (1991: 292) considera agramatical el sintagma *la descoberta de Koch del bacil de la tuberculosi* i dubta de la gramaticalitat del sintagma *el descobriment del bacil de la tuberculosi per part de Koch*, sintagmes que a nosaltres ens semblen gramaticals en català.

3 Antecedents

Intransitive nominals do not show passive effects of any type. The argument they select is always in the genitive:

- (64) a. el salt de l'atleta
b. *el salt per part de l'atleta
[...]

Intransitive nominals [...] differ from the ergatives and the transitives in that the latter, without exception, appear with a nominalization affix (i.e. *-ació, -ada, -iment, -eig*, etc.). We can relate this difference in “nominalization” capabilities, so to speak, to the fact that intransitives, unlike ergatives, cannot denote events/processes, but only results.

(Picallo, 1991: 309–310)

Igualment constata que, com que els noms psicològics (com *temor* o *preocupació*) tampoc admeten (en principi) un complement «subjectiu» realitzat com a SP introduït per *per* o *per part de*, no poden ser noms eventuals:

The lexical, denotative, and syntactic properties of psych DPs suggest to us that they should be analyzed as lexical nominals. They enter D-structure categorially marked as NPs, like intransitives, non-deverbal, and active transitives (Picallo, 1991: 309–310).

Ara bé: per a Picallo, el fet que totes aquestes nominalitzacions siguin resultatives no significa que no tinguin cap tipus d'estructura argumental. En aquest sentit, la idea de Picallo contrasta amb la d'autors com Grimshaw. Com hem vist, Grimshaw (1990) defensava que els complements dels noms d'eventualitat simple i dels noms resultatius –o, en general, dels noms no eventuals– no poden considerar-se mai argumentals, sinó que són, en tots els casos, *participants* que tenen bàsicament la funció de restringir la referència del nom. En canvi, Picallo (1991, 1999) afirma que alguns dels complements que Grimshaw inclou dins del grup dels *participants* es comporten gramaticalment com a arguments i que, per tant, poden ser designats amb el terme *arguments*. Al cap i a la fi, es tracta de complements que satisfan les valències semàntiques dels nuclis nominals que acompanyen, encara que la interpretació d'aquest nucli no sigui eventual:

[S]u posible estatus semántico de participantes no parece afectar su comportamiento gramatical ya que, en general, los supuestos participantes de una construcción no eventual se comportan como verdaderos argumentos con respecto a muchos fenómenos propios del componente sintáctico de la gramática. Así, pueden ser antecedentes de una anáfora, como se muestra en (67a, b) o ejercer de sujeto de una expresión predicativa, como en (68a, b):

- (67) a. Un comentario de Lorca de su propia obra
 b. Esta descripción del emperador de sí mismo
- (68) a. [Las decisiones *de Juan* [en estado de embriaguez]]
 b. [Aquellas reflexiones *de Don Quijote* [vestido de caballero]]

Entre los participantes de un nominal no eventivo también pueden establecerse relaciones interpretativas que típicamente se asocian a elementos argumentales. Por ejemplo, el posesivo *su* en los ejemplos (69a, b) puede interpretarse como variable lógica ligada a la expresión cuantificada <cada SN>:

- (69) a. Una solicitud de *cada ciudadano* a *su* (correspondiente) representante.
 b. Aquella rocambolesca entrega de *cada paquete* a *su* destinatario.
 (Picallo, 1999: 384)

En definitiva, Picallo desenvolupa l'estudi de l'estructura argumental dels noms des de la perspectiva de Chomsky, segons la qual el lexicó inclou arrels sense especificació categorial però amb requeriments temàtics, que s'han de realitzar obligatòriament en la sintaxi, tant si l'arrel s'incorpora a un afix nominal com a un afix verbal. A partir d'aquí, distingeix quines són les arrels categorialment neutres a la base, que assimila als noms de procés (en què el procés de nominalització, segons diu, és sintàctic i no pas lèxic).

3.5.2 Giorgi & Longobardi (1991)

Giorgi & Longobardi, a *The Syntax of Noun Phrase. Configuration, parameters and empty categories*, reprenen les idees de Chomsky (1970) i consideren que els noms deverbals i els verbs que s'hi relacionen tenen projeccions estructurals paral·leles, de manera que tant els noms com els verbs tenen subjecte i complements.

Per explicar-ho, Giorgi & Longobardi formulen la hipòtesi configuracional, que reproduïm a continuació:

Configurational Hypothesis

1. It is possible to identify, within NPs, definite θ - (and non- θ) positions at various levels of hierarchical attachment: whenever an element of the N frame appears in a position arguably different from the one where it should be projected at D-structure, its displacement must, then, be governed by the general conditions holding on antecedent-trace relationships created by 'Move- α '; moreover, the binding of anaphors and pronouns in NPs obeys the same constraints observed in clauses.

2. The θ -structure of Ns (their θ -grid and the condition on θ -assignment) strictly parallels that of Vs, so that the differences appearing on the surface must be due to the intervention of other modules of grammar which determine some systematic variation».

(Giorgi & Longobardi, 1991: 2)

Mitjançant aquesta hipòtesi, podem establir relacions entre l'estructura de les projeccions nominals amb la de les projeccions verbals.

En primer lloc, els autors observen que un dels arguments de la graella temàtica dels noms es genera en una posició estructuralment prominent respecte de les altres (és a dir, actua com a 'subjecte' del nom) i que, per tant, es pot parlar de comandament categorial en el domini de l'SN (Giorgi & Longobardi, 1991: 28).

A més, observen que en italià és possible invertir lliurement l'ordre dels arguments postnominals sense que això n'afecti la gramaticalitat (fenomen anàleg al que assenyala Burzio 1986 per als complements verbals) (Giorgi & Longobardi, 1991: 26):

- (11) a. la lettera di Gianni a Maria
b. la lettera a Maria di Gianni
c. la descrizione di Gianni degli avvenimenti
d. la descrizione degli avvenimenti di Gianni

Per a Giorgi & Longobardi, doncs, l'SN és un complex funcional complet (*Complete Functional Complex*), que defineixen a partir de la proposta de Chomsky (1986):

A CFC is informally defined in Chomsky (1986, p. 169) as the domain in which 'all the grammatical functions compatible with the head are realized; the complements necessarily, by the Projection Principle, and the subject, which is optional unless required to licence a predicate, by definition (Giorgi & Longobardi, 1991: 50–51).¹¹

Amb tot, fan notar algunes diferències bàsiques entre l'estructura de l'SN (o de l'SD) i la de l'SV (o SFlex):

11 Més concretament, estableixen que:
 β is a Complete Functional Complex iff it meets at least one of the following requirements:
a. it is the domain in which all the θ -roles pertaining to a lexical head are assigned
b. it is the domain in which all the grammatical functions pertaining to that head are realized
(where the R-relation counts as the structural subject of the NP)
(Giorgi & Longobardi, 1991: 54)

1. La projecció màxima d'N pot ser un argument —a diferència de la projecció màxima de V—; per tant, no cal que estigui legitimada per una predicació (és a dir, externalitzant l'argument subjecte). Així, segons Giorgi & Longobardi, el *subjecte* d'un SN no és el subjecte de la predicació d'un X_{màx} i, per tant, no és obligatori segons el Principi de Predicació de Rothstein (1983).
2. Els noms no poden assignar cas estructural als seus complements.¹² Això no vol dir, però, que no puguem parlar de cas en el marc de l'SN: si bé no parlen de cas estructural, Giorgi & Longobardi afirmen que els arguments d'N realitzats en italià com a sintagmes introduïts per *di* i *a* són, respectivament, genitius i datius, i que el que nosaltres considerarem preposicions són simples marques de cas: «A and *di* can be considered pure Case-markers here; *di* realized Genitive and *a* Dative» (1991: 207).¹³
3. Els noms, a diferència dels verbs, no tenen una forma morfològica específica per a la passiva.¹⁴
4. En anglès els noms no admeten passivitzacions més enllà de les fronteres de l'oració (12b), mentre que els verbs (12a) sí que ho permeten (1991: 91):

- (12) a. The baby is estimated to weigh about 8 pounds by the doctor.
 b. *The baby's estimation to weigh eight pounds by the doctor

12 En aquest sentit, parteixen de la idea de Chomsky (1986) segons la qual hi ha dos mecanismes d'assignació de cas: el cas estructural (per exemple, el nominatiu i l'acusatiu que assignen Flex i V en una oració) i el cas inherent.

13 De fet, formulen les regles següents, per a l'italià (i ho amplien a les llengües romàniques) (1991: 95):

- (1) NP → (+Gen) if governed by N
 (2) NP (+ Gen) → [_{pp} *di* + NP]

Més avall reprendrem aquesta qüestió.

14 En aquest punt, tal com passava amb les afirmacions de Picallo (1991, 1999) o de Grimshaw (1990), ens podem preguntar si realment podem parlar d'SN passius. En aquest sentit, Giorgi & Longobardi (1991) proposen que, si assumim els principis de la hipòtesi configuracional, en casos com els de (2) podem parlar d'un SN passiu com a derivat d'un SN actiu.

Vegem-ho:

- (1) a. Els anglesos van destruir la ciutat.
 b. La ciutat va ser destruïda pels anglesos.
 (2) a. La destrucció de la ciutat dels anglesos
 b. La destrucció de la ciutat pels/ per part dels anglesos

En paraules de Giorgi & Longobardi: «In Italian the *by*-phrase of NP is expressed by means of a locution *da parte di*, more literally *on the part of*. In this case the NP has undergone 'passivization', as Cinque proposed, i.e. the element identifying the external argument appears in a *by*-phrase and an internal argument can display the properties previously typical of the external one replacing it as the 'subject' of the NP» (1991: 29).

5. En anglès, els noms (13*b*) no són compatibles amb fenòmens d'*ascens* o *passivització* fora de les clàusules petites, mentre que els verbs (13*a*) sí que ho són (1991: 91):

- (13) a. Mary appears/ is estimated intelligent
b. *Mary's appearance/ estimation intelligent

6. En anglès, els noms no admeten mai un complementador nul o buit (14*b*), cosa que els verbs (14*a*) sí que admeten (1991: 91):

- (14) a. I believe (that) John is intelligent
b. my belief *(that) John is intelligent

A més, per a aquests dos autors (1991: 4), sembla que les funcions semàntiques que un nom pot assignar als seus arguments són més variades i mútuament dependents que les que pot assignar un verb.¹⁵

Per una altra part, Giorgi & Longobardi (1991) presenten un seguit de propietats dels noms i dels seus arguments, que reprendrem més endavant perquè, com veurem, serveixen per donar compte d'alguns dels fenòmens que també caracteritzen l'estructura argumental dels noms en català.

3.5.3 Resnik (2010)

A la seva tesi doctoral, titulada «Los nombres eventivos no deverbales en español» (2010), Gabriela Resnik demostra que l'aspecte lèxic (o *Aktionsart*) no és una propietat exclusiva dels verbs o dels seus derivats morfològics, sinó que també el podem trobar en el domini nominal, independentment del fet que els noms derivin d'un verb.

És a dir, demostra que els noms eventivals no deverbals tenen estructura eventual i que, per tant, d'una banda es poden classificar segons els paràmetres aspectuals proposats per Vendler (1957) —que són la telicitat, la durabilitat i la causació— i, de l'altra, admeten arguments (tot i que hi pot haver diferències de realització respecte als arguments de les nominalitzacions eventivals).

Resnik, doncs, aborda qüestions que poden ser clau en la formulació dels principis teòrics del nostre treball, com són la relació entre l'estructura argumental i l'estructura eventual dels noms deverbals i no deverbals, els efectes que té l'estructura eventual sobre un nom, les condicions que determinen la realització

15 De fet, no parlen d'herència argumental, sinó de *Thematic Correspondence Hypothesis*.

sintàctica obligatòria dels arguments de les nominalitzacions deverbals, o el tractament de la polisèmia en els noms eventuals no deverbals.

Parteix del model gramatical de la Morfologia Distribuïda (MD) que proposen Embick i Halle (2011) a *Word Formation: Aspects of the Latin Conjugation in Distributed Morphology* (si bé aquest model parteix de Halle & Marantz, 1993), per a la qual les arrels lèxiques no tenen informació gramatical, i, per tant, les propietats temàtiques i aspectuals dels elements lèxics no s'entenen com a propietats de les arrels, sinó de les estructures en què s'insereixen:

Los rasgos conceptuales idiosincráticos asociados a las raíces léxicas no están involucrados en los procesos de formación de palabras que tienen lugar en la sintaxis y la FF, sino que están listados en un componente interpretativo al que se accede luego de las operaciones de FF y FL (Resnik, 2010: 68).

És a dir, la configuració de l'estructura argumental d'un element lèxic no es produeix en el component lèxic del llenguatge: deriva, doncs, de l'estructura (de les propietats d'una construcció), i no és un requeriment d'un predicat especificat en l'entrada lèxica.

Això fa que es consideri que l'aspecte lèxic (Aktionsart) només es pot assignar en el context d'una construcció sintàctica més gran que la de l'element lèxic. Per tant, es qüestiona que hi hagi d'haver dues entrades lèxiques diferents per a verbs com *llegir* o *menjar* (que admeten interpretacions d'activitat o de realització), i s'entén que la lectura d'un predicat com a activitat o com a realització depèn de la inserció de l'element lèxic a estructures sintàctiques amb categories funcionals diferents:

Las alternancias del tipo *Mary cleaned/Mary cleaned the table* o *John walked/John walked home*, que han notado, entre otros, Levin & Rappaport Hovav (1995) “resultan de la inserción de una única entrada léxica en estructuras sintácticas que contienen diferentes categorías funcionales y de la consecuente fusión (o ascenso) de sus argumentos a diferentes posiciones de especificador generadas por las mismas categorías funcionales (Folli & Harley, 2002: 99)” [mi traducción] (Resnik, 2010: 77).

L'aspecte lèxic —com l'estructura argumental— depèn, per al model de la Morfologia Distribuïda, de qüestions relacionades sempre amb l'estructura funcional de la construcció en què s'insereix l'element lèxic, com les característiques de l'argument intern (per exemple, el nombre, la determinació o indeterminació, etc.), l'aspecte progressiu (que, com diu Resnik, permet distingir la lectura estativa de la d'activitat), el mode imperatiu, etc. D'aquesta manera, com explica Resnik (2010: 67), el tractament de les polisèmies aspectuals es pot entendre com a anàleg al de les polisèmies comptable/de massa o procés/resultat en l'àmbit nominal. Això pot

dificultar enormement la classificació aspectual d'algunes entrades (i pot fer que algunes classificacions resultin totalment arbitràries). Amb tot, Resnik (2010) proposa que la morfologia derivativa també pot incidir en la categoria aspectual d'un predicat.

És per això que l'autora considera que es poden classificar els noms eventuais de l'espanyol en classes aspectuals, i que aquesta classificació ha de permetre donar compte de les propietats argumentals de cada substantiu (que és el que ens interessa en aquest treball), ja que són els noms amb estructura aspectual els que, en principi, admeten complements argumentals. Resnik proposa classificar els noms eventuais en espanyol. Té en compte, per fer-ho, tres classes de noms: les nominalitzacions eventuais, les nominalitzacions resultatives i els noms eventuais no deverbals (que també anomena *noms eventuais simples*, en el sentit que no es relacionen morfològicament ni amb verbs ni amb adjectius).

Per distingir les tres classes de noms, aplica un seguit de proves que reprenem més endavant i que mostren que els noms no deverbals també poden ser eventuais i que, per tant, d'una banda admeten arguments i, de l'altra, indiquen que el concepte de l'herència argumental no sempre és adequat per justificar la presència d'arguments en les projeccions nominals.

Pel que fa a les nominalitzacions eventuais, observa, en primer lloc, que els arguments interns són obligatoris en determinades condicions i que no es poden realitzar com a adjectius relacionals però sí com a possessius. En segon lloc, constata que els arguments externs es realitzen com a SP^{per (part de)} i que, a diferència dels arguments interns, es poden expressar tant com a adjectius relacionals com mitjançant possessius (que s'interpreten com a agents). I, per últim, admeten la realització de datius argumentals com a complements.

En el cas de les nominalitzacions resultatives, l'argument intern no és obligatori, es pot expressar com a adjectiu relacional i només es pot realitzar com a possessiu quan no hi apareix l'argument extern. L'argument extern, per la seva part, es realitza sempre com a SN genitiu, i, com en el cas de les nominalitzacions eventuais, es pot realitzar tant mitjançant un adjectiu relacional com mitjançant un possessiu (que s'interpreta com a autor i no pas com a agent). En canvi, a diferència de les nominalitzacions eventuais, no admeten datius realitzats com a SP_a.

Finalment, quant als noms eventuais no deverbals, Resnik (2010) constata que tenen arguments interns opcionals, que no es poden realitzar ni com a adjectius relacionals ni com a possessius. Pel que fa als arguments externs, que s'expressen sempre com a SN genitiu, sí que admeten la realització com a adjectius relacionals i com a possessius (que, com en el cas de les nominalitzacions eventuais, semànticament són agents). I, en darrer lloc, observa que aquests noms, com les nominalitzacions resultatives, no admeten datius.

Tot plegat reforça la idea que els noms no deverbals també admeten arguments, cosa que dona força a les hipòtesis sintactistes i posa en qüestió la noció d'herència argumental.

3.5.4 Alexiadou (2001)

Artemis Alexiadou formula la seva proposta d'anàlisi de l'estructura interna del sintagma determinant a *Functional Structure in Nominals. Nominalization and Ergativity* (2001), en què, com Resnik, parteix de l'enfocament propi de la Morfologia Distribuïda per reflexionar sobre la relació entre els noms eventuals i els resultatius, així com sobre les característiques que fan que puguem establir paral·lelismes entre algunes classes de noms i els verbs i que, per tant, puguem considerar que alguns noms admeten estructura eventual.

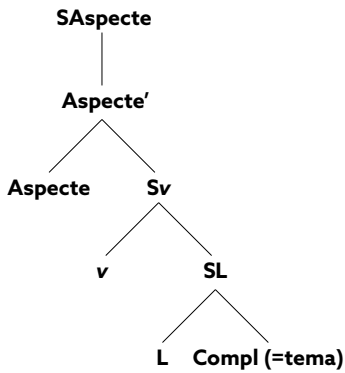
Alexiadou assumeix que la sintaxi és l'únic sistema generatiu de la gramàtica (Marantz, 1997) i que, per tant, el que conté el lexicó són arrels categorialment neutres que, en funció de les projeccions funcionals o dels contextos funcionals es materialitzen com a categories sintàctiques determinades. En paraules de l'autora, «the underlying parts of speech like verb *destroy*, noun *destruction*, are abstract Roots, which are unspecified for syntactic category», de manera que «functional heads fully determine the category of a lexical head» (2001: 6-7). L'autora justifica la perspectiva que pren amb tres arguments:

1. El fet de considerar que la formació de les paraules té lloc a la sintaxi permet eliminar la redundància entre les categories lèxiques i les categories funcionals. En paraules de l'autora, «categories need not carry double specification» ja que «all category/word formation is syntactic and functional» (2001: 8).
2. La majoria d'autors que han estudiat les nominalitzacions s'han adonat que hi ha certs paral·lelismes entre els noms i els verbs.
3. En algunes llengües (com l'inuit), la distinció entre verbs i noms no és clara, per la qual cosa, segons Alexiadou, «adopting the view that such distinctions exist only at a superficial level enables us to readily capture this property» (2001: 8).

A partir d'aquí, proposa que la diferència principal entre les nominalitzacions eventuals i resultatives és que les eventuals incorporen un seguit de projeccions funcionals associades amb les estructures oracionals, mentre que les resultatives no incorporen aquestes projeccions. És a dir, per a Alexiadou, la distinció eventual/resultatiu té a veure amb les projeccions funcionals i no amb categories lèxiques específiques, de manera que considera que els noms eventuals inclouen S_{Ve}u (que seria el sintagma equivalent a l'S_v de Chomsky) i S_{Aspecte}, categories inexistents en el cas dels noms resultatius. Concretament, suggereix que l'estructura bàsica de qualsevol element lèxic eventual ha de ser aquesta (2001: 16):

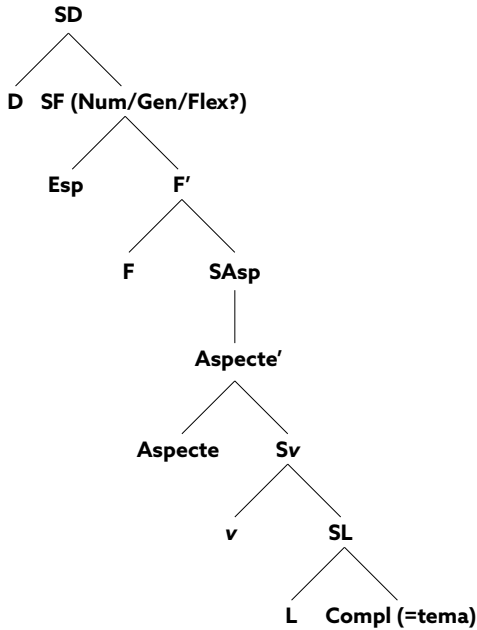
3 Antecedents

(15)

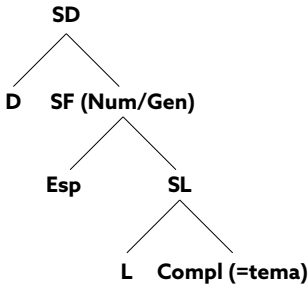

En el cas de les nominalitzacions eventuals, doncs, proposa una anàlisi arbòria com la que presentem a (16), mentre que per a les resultatives pressuposa l'anàlisi que mostrem a (17) (2001: 18).

(16) Anàlisi d'un nom eventual (Alexiadou, 2001):

(17) Anàlisi d'un nom resultatiu (Alexiadou, 2001):

D'aquesta manera, explica Alexiadou, «externally, process nominals behave like nouns», mentre que «internally [...] they display verbal properties», i, alhora, els noms resultatius no tenen estructura funcional amb les projeccions SAsp i Sv (ni tots els arguments o modificadors que hi van associats) però admeten complements (que poden presentar característiques similars a les del tema d'una nominalització eventual).

Per a Alexiadou, l'única diferència realment significativa entre les nominalitzacions de procés i les de resultat és l'estructura funcional (i, concretament, la inclusió d'SAsp i SVeü en les nominalitzacions de procés): «[...] the difference between result and process nominals is not one of argument structure, since both nominal types can have complements [...], but rather it relates to the presence *vs.* absence of functional layers that bring about process/event readings» (Alexiadou, 2001: 57).

En resum, Alexiadou (2001) exposa tres idees fonamentals en relació amb l'estructura argumental dels noms:

1. La formació de les paraules es produeix en la sintaxi, cosa que comporta que els arguments nominals siguin assimilables als verbals.
2. Les nominalitzacions eventuales tenen una estructura funcional amb un SAsp i un SVeü, cosa que permet explicar les similituds entre aquestes nominalitzacions i els verbs. Aquestes projeccions són absents en l'estructura de les nominalitzacions resultatives, tot i que aquestes nominalitzacions també admeten complements interns realitzats com a genitiu.
3. Tot i els paral·lelismes amb els verbs, els noms eventuales sempre són defectius respecte a l'estructura argumental d'aquells: d'una banda, no assignen cas acusatiu als seus complements; i, de l'altra, si bé tenen un SVeü en l'estructura funcional, cal considerar que, en les nominalitzacions de procés, l'SVeü no té especificador. Això implica, alhora, que calgui considerar que els noms eventu-

als relacionats amb verbs transitius no admeten mai l'agent com a complement argumental (sempre és adjunt). Llavors, atès que els noms psicològics i els intransitius sí que poden expressar l'argument «extern» com a genitiu (i, per tant, com a argument), caldrà considerar que aquests noms no són veritablement eventuals, sinó que s'han d'analitzar com els resultatius.

3.6 Recapitulació

En aquest capítol hem presentat els diferents antecedents teòrics que tindran rellevància per a la base descriptiva de què partirem en aquest treball per exposar com es manifesten els arguments nominals en català. Hem vist com Chomsky va plantejar la possibilitat d'equiparar noms i verbs pel que fa a l'estructura argumental l'any 1970 a «Remarks on Nominalization» i com diversos autors han fet aportacions per explicar, bàsicament, els interrogants que volem resoldre al nostre treball pel que fa al català: d'una banda, quins noms admeten complements argumentals, per què i en què es diferencien dels que no ho fan. I, de l'altra, com es realitzen materialment els arguments nominals.

Amb tot, tret de les aportacions de Picallo (1991), fins ara no hem tingut en compte què s'ha estudiat sobre aquest tema pel que fa al català. És per això que al capítol següent presentarem les aportacions que s'han fet, des de la tradició gramatical catalana, per a l'estudi de l'estructura argumental dels noms.